

„Keď viem, kto som, môžem pomáhať iným nájsť kto sú.“

Ing. Janette Jirkův Lacková

Aj keď som už od malička chcela byť učiteľkou, ostalo to donedávna snom. Na ZŠ som neovládala hru na hudobný nástroj, na strednej škole som sa priznala k ročnému chodeniu na náboženstvo a tieto udalosti ma odsunuli na inú cestu životom. Našťastie. Po vysokej škole VŠLD na drevárskej fakulte som začala podnikať, nabrala som nesmierne cenné skúsenosti a finančne som sa zabezpečila. Myšlienka na školstvo sa mi vrátila, keď som v strednom veku začala intenzívnejšie premýšľať o zmysle života a jeho naplnení. V tej dobe začal druhý syn navštevovať povinnú školskú dochádzku. Čo sa to tie deti dnes učia!? A ako sa to učia!? A vtedy sa to stretlo. Aj v podnikaní som zistila, že mladí po škole sú úplne mimo požiadaviek trhu. Začala som sa o školstvo zaujímať viac. Najprv ako rodič, a keď sme vymenili synovi štátnu školu za súkromnú, aj ako asistent učiteľa. V súkromnej škole

som bola očarená prístupom, metódami a začala som čoraz viac času tráviť v prostredí, ktoré mi bolo srdcu blízke a veľmi príjemné. Po pár rokoch som dostala priestor, aby som myšlienky, ktoré som mala na zlepšenie vyučovacieho procesu, zavádzala aj do praxe. Začala som učiť. Hneď po svojom – deti učili deti, dnes sa tomu hovorí vrstovnícke učenie, ale v tej dobe sa toho zľakli najprv učitelia a potom poriadne vystrašili aj rodičov. Vrstovnícke učenie nebola jediná zmena. Riaditeľ prišiel s nápadom, aby sme namiesto známok dávali body. Pre učiteľov z druhého stupňa, ktorí prišli zo štátnych škôl, to bolo absolútne neprijateľné. Ja som v tom videla pre mňa výzvu a pre žiakov nové možnosti. Z podnikania som bola zvyknutá riskovať, ísť stále do nových vecí, lebo tam je to cesta ako byť iný, lepší, zaujímavejší a hlavne uspieť na konkurenčnom trhu. Aj keď som bola rodičmi, kolegami a neskôr aj vedením odvolaná, doplnila som si DPŠ na Univerzite Karlovej v Prahe a urobila som si štátnice z fyziky na UMB v Banskej Bystrici. Týmto som splnila požadované kvalifikačné predpoklady a začala som učiť. Na šťastie som sa dostala do štátnej školy, kde riaditeľka „cíti a vidí za roh“. A ja mám možnosť môj model inovatívneho učenia a hodnotenia posúvať deťom v bežnej škole, kde sa nerobí žiadny výber, kde rodičia neplatia veľké peniaze za to, aby sa ich dieťaťu dostalo kvalitnejšie vzdelanie. Učím a budujem u detí zručnosti a schopnosti, ktoré im ľahšie otvoria cestu do vysnívaného života. Pracujem permanentne so spätnými väzbami od žiakov aj od dospelých, ktorí sú účastníkmi mojich vyučovacích hodín a na zvyšovaní kvality svojho učenia používam aj nahrávok mojich hodín. Celý môj „mikroprojekt“ je stále v procese. A aj bude. Tak, ako sa mení doba, ako sa menia generácie, tak sa bude meniť aj mikroprojekt. Je tu pre žiakov, aby sa v škole cítili prijatí, aby mohli byť sami sebou, aby sa nebáli chýb, aby sa z nich mohli bez strachu poučiť, aby sa naučili hodnotiť ostatných a sami seba tak, že slová, ktoré vyslovia im dajú vietor do plachiet a s radosťou budú tvoriť svoje nové príbehy nielen v škole, ale aj v živote. Mojou motiváciou je lepší svet pre moje deti, pre moje vnúčatá. Klišé? Každý na tomto svete, je tu pre niečo. Ja som tu práve preto.

Môj príbeh k mikroprojektu sa tvoril celý život. Od papierových bábik, ktorým som robila učiteľku už v siedmych rokoch až do dnešných dní. A nezmenila by som vôbec nič. Každá bolestivá skúsenosť mi dala nové poznanie, každá príjemná chvíľa novú motiváciu. Aj v súčasnej škole. Ťažko sa robia zmeny,

keď si niektorí kolegovia a rodičia myslia, že príprava do života, ktorú mali oni pred cca 30 rokmi im bude stačiť na život o 15 rokov. 45 rokov v dnešných pohnutých časoch je taký dlhý čas. Kto z nás vie, čomu budú čeliť v dospelosti naše deti? Flexibilita, schopnosť poradiť si, spolupracovať, vedieť pomenovať silné stránky aj u seba aj u partnerov im môžu byť veľmi nápomocné. Aj o tom je moje učenie. Nedávno som počula vetu: Čím je prevratnejšia zmena, tým ťažšie sa prijíma. V štátnom školstve je to dlhší proces, ale o to potrebnejší. Otváranie sa svetu nám na jednej strane dáva veľa možností, na strane druhej nám posúva latku a konkurencia je obrovská. Zistila som, že žiaci sa lepšie a rýchlejšie nastavujú na inovatívne vzdelávanie ako ich rodičia. Ale kto učí rodičov? Kto s nimi pracuje, aby vyšli zo svojej dennodennej ulity a mali chuť pozrieť sa na to v súvislostiach a z nadhľadom?

Všetci sme si navzájom učiteľmi. Aj tí, ktorí nedržia v rukách kvalifikačný papier učiteľa. Partnerstvo je cesta ako zmierniť na školách agresivitu, posilniť tvorivú atmosféru, či ukázať ľudskú hodnotu. Ďakujem všetkým mojim pedagógom, ktorí ma sprevádzali mojou životnou cestou. Mali na mňa obrovský vplyv a sú v mojom srdci. Aj vďaka nim som našla samú seba.

Oceňujeme: prepracovanú a ucelenú metodiku, ktorá vytvára priestor na rozvoj zručností a vedomostí žiakov v podpornom a motivujúcom prostredí.

Nominácia č. 2 na Cenu R·A·U za rok 2017/2018.